

Arrest

nr. 269 226 van 2 maart 2022
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2021 en hebben zich vluchteling verklaard op 21 juni 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen op 26 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekende partijen werden gehoord op 12 augustus 2021.

1.3. Op 9 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M. Z. S. A.:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit de Gazastrook, geboren op 5 juni 1984 te Deir Al Balah in de Gazastrook. Op 23 maart 2006 huwde u met N.(...) M A A.(...) (o.v. X). Samen kregen jullie 2 zonen (H.(...) en M.(...)) en 2 dochters (Ma.(...) en S.(...)).

Waar u af en toe werkte in de bouwsector, zorgde uw echtgenote als huisvrouw voor de kinderen. Tot aan jullie vertrek uit de Gazastrook woonden jullie in Deir Al Balah. Het hele gezin is geregistreerd bij UNRWA. Tot aan de machtsovername van Hamas werkte uw vader bij de verkeerspolitie van de Palestijnse Autoriteiten. Omdat hij weigerde zijn diensten aan Hamas te verlenen werd hij door de organisatie gevisieerd. In 2008 kwamen zij verschillende keren tot bij u thuis om hem, u en uw broer mee te nemen voor verhoor. U werd twee dagen lang vastgehouden. U werd er geslagen en moest in huisarrest blijven. Omwille van wat u meemaakte begon u psychische problemen te ontwikkelen. U kreeg concentratieproblemen, werd vergeetachtig, kreeg nachtmerries, moest soms bedplassen en begon regelmatig te beven. Omwille van het stigma rond psychologische hulp in de Gazastrook durfde u geen beroep te doen op professionele hulp. In 2019 besloot uw vrouw u uit uw lijden te verlossen door samen met het gezin de Gazastrook te verlaten. Jullie besloten naar België te trekken daar uw schoonbroers S.(...) en S.(...) A.(...) hier over een verblijfsstatuut beschikken.

Op 27 februari 2019 staken jullie de grens met Egypte over. Na drie dagen doorgebracht te hebben op de luchthaven in Caïro, trokken jullie naar Turkije alwaar jullie een maand verbleven. Vervolgens trokken jullie per boot naar Griekenland. Hoewel jullie het plan hadden opgevat om naar België te reizen, dienden jullie op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in te Griekenland. 21 Dagen later, op 27 november 2019, verkregen jullie een internationale beschermingsstatus in het land.

Gedurende jullie verblijf in Griekenland, kregen jullie regelmatig te maken met discriminatie. U werd ook het slachtoffer van een fysieke aanval van de Griekse politie. Jullie kinderen konden er niet genieten van onderwijs. Intussen verergerden de psychologische problemen waarmee u reeds te maken had. Eind maart 2020 kregen jullie het bevel het vluchtelingenkamp te verlaten omdat jullie als begunstigden van bescherming niet langer recht hadden op opvang in het kamp. Uw vrouw was op dat moment zwanger van jullie jongste dochter, die in juni 2020 geboren werd. Via een contact kwamen jullie in een stal terecht. De moeilijke en onhygiënische omstandigheden in dewelke jullie leefden deed jullie besluiten Griekenland te verlaten. Van zodra jullie over Griekse reisdocumenten beschikten, reisden jullie vanuit Thessaloniki naar België. Op 16 juni 2021 arriveerden jullie op de luchthaven van Charleroi. Op 21 juni 2021 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in te België. Jullie verklaren te vrezen in Griekenland geen leven te hebben en jullie kinderen er geen toekomst te hebben.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: een kopie van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw vrouw, een kopie van de geboorteakten van uw kinderen, een kopie van jullie huwelijksakte, een kopie van een verzoek om het vluchtelingenkamp in Kos te verlaten, een kopie van de Griekse verblijfskaarten van uw kinderen, een kopie van het Palestijns paspoort van uw vrouw, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van de Palestijnse paspoorten van uw kinderen, uw diploma, medische documenten uit België met betrekking tot de gezondheidstoestand van uw man, een kopie van jullie UNRWA kaart, enkele video's en foto's van jullie verblijf in Griekenland, een medisch document uit de Gazastrook en een document in verband met uw afspraak bij een psychiater.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde geen bijzondere procedurele noden te hebben (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ 21/16033, 22/7/2021). Echter verklaarde u bij de DVZ te kampen met angstaanvallen, waarvoor u naar een psycholoog zou gaan (DVZ, 22/07/2021, vraag 28). U had hiertoe een afspraak op 20 juli 2021 maar bent niet geweest omdat u toen met uw gezin bij uw schoonbroer was (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16033B, 12/8/2021, p. 5). Een nieuwe afspraak werd gepland op 19 augustus (CGVS 21/16033B p. 5). U legt hiertoe een document neer waaruit blijkt dat u op die dag een afspraak heeft met een psychiater. In samenspraak met uw advocate werd overeengekomen om u tot 25 augustus de tijd te geven om bijkomende documenten neer te leggen, zodoende u ook de neerslag van uw consultatie aan het CGVS kan bezorgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16033 p. 9). Tot op heden legde u echter geen stukken neer.

Uit de stukken die u wel neerlegt, met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand, kan allerm minst afgeleid worden dat u door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielp procedure te doorlopen. Uw medisch attest uit België omschrijft dat u zich bent gaan aanbieden omwille van pijnen in uw buik en achterhoofd dewelke u had gekregen na het innemen van medicatie. U werd hiervoor opgevolgd.

Geen van deze attesten bevat een diagnose of enige andere aanwijzing dat u niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze uw asielmotieven te kunnen uiteenzetten. U of uw advocaat gaven tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek over bepaalde noden zou beschikken. Hoe dan ook werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen te allen tijde een pauze te kunnen vragen indien u daar nood aan heeft, uw tijd te nemen bij het antwoorden van de vragen en aan te geven wanneer het u te veel zou worden (CGVS 21/16033 p. 2). Daar u bij de start van het gehoor veelvuldig trilde met uw benen, werd u de mogelijkheid geboden om tijdens het onderhoud recht te staan, hetgeen u zelf ook als beter ervaarde (CGVS 21/16033 p. 3). Aan het eind van het onderhoud verklaarde u alles goed begrepen te hebben, dat het gesprek goed verlopen was en u zich op uw gemak voelde (CGVS 21/16033 p. 8, 9).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal samenloopt met de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote N.(...) M A A.(...) (o.v. 9.248.748). U en uw echtgenote bevestigden dit tijdens jullie persoonlijk onderhoud (CGVS 21/16033 p. 3,4; CGVS 21/16033B p. 3). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Haar beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot blijkt dat u en uw gezin reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (Eurodac Search Result, d.d. 21/06/2021; EURODAC MARKED HIT, d.d. 22/06/2021). Deze vaststelling wordt noch door u noch uw echtgenoot betwist (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16033B, 12/08/2021, p. 6; notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16033, 12/08/2021, p. 5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes instaat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht

erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet instaat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U en uw echtgenoot verklaren omwille van dezelfde redenen Grieken ontvlucht te zijn en in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS 21/16033 p. 3, 4; CGVS 21/16033B p. 3), met name dat jullie in Griekenland vezen geen leven te kunnen opbouwen en ook jullie kinderen er geen toekomst kunnen hebben (CGVS 21/16033 p. 8; CGVS 21/16033B p. 14).

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u en uw echtgenoot ervoor kozen de Belgische autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud van jullie Griekse verblijfsvergunning en reisdocumenten. U verklaart immers dat uw echtgenoot doelbewust uw Griekse verblijfs- en reisdocumenten verscheurde en weggooide na uw aankomst in België (CGVS 21/16033, p. 5; CGVS 21/16033B, p. 6). Dat jullie dit deden omdat u vreesde dat men u zou terugsturen naar Griekenland (CGVS 21/16033, p. 5; CGVS 21/16033B, p. 6), is geen afdoende uitleg. Indien u daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming heeft en u daarvoor al dan niet vrijwillig beroep doet op de Belgische overheid kan er van u verwacht worden dat u de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt en dat u daadwerkelijk ernstig uw verzoek kracht probeert bij te zetten. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigde teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties te beletten doet afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming, en zet ernstige vraagtekens bij de motieven voor uw verzoek.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw houding na aankomst in Europa opmerkelijk te noemen is. Zo verklaren u en uw echtgenoot België als eindbestemming gehad te hebben (CGVS 21/16033, p. 6; CGVS 21/16033B p. 6, 12). Uw echtgenoot verklaart in dit kader dat jullie ook niet de intentie hadden om in Griekenland een verzoek om bescherming in te dienen maar jullie langs het land moesten passeren (CGVS 21/16033 p. 7). Pas wanneer er gedreigd werd met een terugleiding naar Turkije, besloten jullie een verzoek om bescherming in te dienen (CGVS 21/16033 p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding waarbij jullie een verzoek om bescherming laten afhangen van jullie voorkeur of smaak en de aanwezige voorzieningen, omdat jullie goede zaken gehoord hadden (CGVS 21/16033 p. 6; CGVS 21/16033B p. 11) kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat jullie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting of discriminatie (CGVS 21/16033B p. 5, 12, 13), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Het moet hierbij aangestipt worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt dat uw verklaringen aangaande bovenstaande moeilijkheden kan staven.

Voor wat betreft het gebrek aan medische zorgen in Griekenland dient te worden opgemerkt dat jullie steeds de nodige zorgen kregen aangeboden wanneer nodig, zoals bij uw bevalling (CGVS 21/16033B p. 3) als voor de blaasontsteking van uw dochter (CGVS 21/16033B p. 3, 4, 12). Dat er een mogelijks een kwaliteitsverschil bestaat tussen de Griekse en de Belgische zorgen, houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat ook uw echtgenoot wel degelijk toegang had tot de medische hulp voor zijn beweerd psychologische problemen. Uw echtgenoot kon immers een week na jullie aankomst reeds op consultatie gaan bij de psycholoog in het vluchtelingenkamp en kon hier bovendien

meerdere malen terecht (CGVS 21/16033 p.4 ;CGVS 21/16033B p. 5). Dat hij geen medicatie kreeg en hij niet altijd werd binnengelaten wanneer hij zich ging aanbieden wanneer hij zich niet goed voelde (CGVS 21/16033 p. 4; CGVS 21/16033B p. 5) hoeft niet noodzakelijk te wijzen op onwil vanwege de aanwezige diensten. Er kan immers begrepen worden dat omwille van organisatorische redenen deze diensten geen vrije consultaties kunnen voorzien. Voor wat betreft het gegeven dat uw echtgenoot geen medicatie kreeg, moet er op gewezen worden dat ook dit niet hoeft te betekenen dat zij uw echtgenoot niet wilde helpen. Er zijn immers een veelvoud aan redenen te benoemen waarom er wordt gekozen om geen medicatie voor te schrijven. Voorts mag het verbazen dat uw echtgenoot de consultaties na drie maanden stop zette daar hij het louter praten met een psycholoog saai vond en hij zich verveeld voelde (CGVS 21/16033 p. 4). Er kan verwacht worden dat hij elke mogelijkheid om geholpen te worden met twee handen grijpt en het nodige vertrouwen in de aangeboden hulp aan de dag legt om zijn problemen te behandelen. U dient hiertoe echter wel de nodige stappen te zetten, hetgeen noch u noch uw echtgenoot gedaan hebben (CGVS 21/16033 p. 4, 6; CGVS 21/16033B p. 8, 12).

Bovendien staven jullie de psychologische problemen van uw echtgenoot allerm minst, noch met Griekse noch met Belgische attesten. Dat uw echtgenoot zijn afspraak bij de psycholoog vergeten was, zegt enerzijds iets over de door jullie zelf ingeschatte ernst van de problemen, anderzijds kan dit motief ook geen verklaring zijn waarom hij deze problemen niet kan staven. Evenmin na de uitgestelde consultatie op 19 augustus verkreeg het CGVS geen attest, nochtans duidelijk gevraagd door het CGVS deze alsnog door te sturen na jullie persoonlijk onderhoud (CGVS 21/16033, p. 4). De documenten in verband met de consultatie van uw echtgenoot die werden neergelegd tonen namelijk enkel aan dat hij een afspraak kreeg bij de psychiater. Hieruit kan niet blijken dat hij kampt met psychische problemen ten gevolge van gebeurtenissen die hij doormaakte in de Gazastrook, en al zeker niet wat de ernst van de psychologische problemen zijn. Evenmin kan hieruit blijken dat hij bij een terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zou ondervinden. Tot slot dient te worden opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hij dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende uw verklaringen aangaande uw gebrek aan huisvesting naar aanleiding van jullie verplicht vertrek uit het vluchtelingenkamp, eind maart 2021 (CGVS 21/16033 p. 6, 7; CGVS 21/16033B p. 4, 7, 8, 15), dient te worden opgemerkt dat er niet kan blijken dat de Griekse autoriteiten zich onverschillig opstelden jegens jullie situatie. Het vluchtelingenkamp dient net om verzoekers om internationale bescherming op te vangen tijdens hun procedure. Van zodra er bescherming verleend wordt aan een persoon, dient deze binnen een redelijke termijn plaats te maken voor iemand anders met een nood aan bescherming zodoende hij/zij kan opgevangen worden en de nodige zorgen kan genieten. Voorgaande is overigens niet uniek aan Griekenland. Als begunstigde van internationale bescherming kan u immers aanspraak maken op dezelfde sociale voorzieningen als diegene die voorzien zijn voor de Griekse onderdanen. U dient zich hiertoe echter wel tot de bevoegde diensten te richten en zich hiertoe informeren. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u louter gevraagd heeft om in het vluchtelingenkamp te mogen blijven (CGVS 21/16033B p. 7, 8), hetgeen u dan ook begrijpelijk geweigerd werd.

U verklaart vervolgens lange tijd met uw gezin in een depot voor dierenvoeding te hebben doorgebracht (CGVS 21/16033B p. 7). U legt hiervan foto's en twee video's neer waarmee u de situatie waar u in zat wilt aantonen. Hoewel voorgaande betreurenswaardig te noemen is, toont u hiermee echter niet aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om in Griekenland uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden (CGVS 21/16033B p. 8, 9, 12). U richtte zich in dit kader louter tot vrienden en ondernam verder geen stappen met betrekking tot enige deftige huisvesting (CGVS 21/16033B). Zelfs toen u in Thessaloniki was, informeerde u zich niet over de mogelijkheden die u als begunstigde van internationale bescherming had (CGVS 21/16033B p. 8). Het enige waar u in geïnteresseerd was, was uw reisdocument, zodoende Griekenland te verlaten. Wanneer u in Patras uw vingerafdrukken voor uw identiteitskaart ging geven in februari 2020, koos u er overigens zelf voor om terug te keren naar Kos (CGVS 21/16033B p. 10), hoewel u ook daar de mogelijkheid had om als begunstigde van internationale bescherming, uw rechten te doen gelden. Evenmin kan er uit voorgaande besloten worden dat u bij een terugkeer naar Griekenland, in eenzelfde situatie zou terecht komen. U dient hiertoe evenwel de nodige stappen te zetten. U verklaart evenwel door het IOM (International Organisation for Migration) geld

en huisvesting beloofd te zijn maar het niet gekregen te hebben (CGVS 21/16033B p. 8). U legt echter geen enkel begin van bewijs neer in dit kader (CGVS 21/16033B p. 8). Evenmin kan uit uw verklaringen blijken dat u zich tot andere diensten heeft gericht in dit kader (CGVS 21/16033B p. 8), hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat deze voor handen zijn.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen bij het verkrijgen van de AMKA kaart (CGVS 21/16033B p. 12, 13), dient er opgemerkt te worden dat deze niet gevolgd kunnen worden. U stelt dat u een maand na de beslissing u diende te laten registreren maar u niet ging (CGVS 21/16033B p. 12, 13) waardoor u geen recht meer had op de kaart en uw dochter geen inenting kreeg (CGVS 21/16033B p. 12, 13). Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er een deadline verbonden is aan het verkrijgen van een AMKA kaart. Uw tijdelijke verzekering (PAAYPA) loopt echter wel een maand na het verkrijgen van uw verblijfskaart af. Dat er mogelijks heel wat bureaucratische zaken kwamen kijken bij het verkrijgen van de kaart die u toegang geeft tot de Griekse sociale zekerheid, of dat dit mogelijks veel tijd in beslag neemt, neemt niet weg dat u deze kaart wel degelijk kon verkrijgen. Hetzelfde is van toepassing voor het belastingsnummer (AFM), hetgeen u nodig heeft om in Griekenland te kunnen werken. Het dient nog aangestipt te worden dat de Griekse overheid vanaf maart 2021, zelfs tijdelijke AMKA nummers aanmaakte zodoende niet-verzekerden en niet-Grieken een COVID-19 vaccinatie kunnen krijgen. Voorgaande toont dan ook aan dat de Griekse autoriteiten geenszins onverschillig staan tegenover het lot van begunstigen van internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hier gebruik van maakte (CGVS 21/16033B p. 12, 13), hoewel u nog tot midden juni 2021 in het land verbleef.

Dat u omwille van het gebrek aan een AMKA kaart en het gebrek aan een huurwoning, uw kinderen niet naar school kon sturen (CGVS 21/16033B p. 13), kan evenmin gevolgd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat u uw kind kan inschrijven mits het vertoon van uw verblijfskaart, een medisch certificaat (hetgeen u krijgt nadat uw kind een gratis medisch onderzoek ondergaat), en een bewijs van adres (waartoe een verklaring van de eigenaar van het pand waar u verblijft volstaat). Bij problemen kan u beroep doen op de 'Refugee Education Coordinator' ter plaatse. Ook tijdens uw procedure waren er in tegenstelling tot uw verklaringen wel degelijk mogelijkheden op onderwijs beschikbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de UNHCR via hun partner 'Association for the Social Support of Youth', voorziet in onderwijs voor kinderen tussen zeven en achttien jaar oud. Ook andere organisaties ontfermen zich over het onderwijs van kinderen in vluchtelingenkampen. Het spreekt voor zich dat de Covid-19 crisis, net zoals in België, de toegang tot het onderwijs danig heeft bemoeilijkt en met periodes onmogelijk heeft gemaakt. Toch wil dit niet zeggen dat het onmogelijk is om uw kinderen van onderwijs te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich voor uw these wederom baseerde op wat u hoorde van een vriendin (CGVS 21/16033B p. 13), zich maar beperkt ging informeren en ook geen stappen heeft ondernomen om jullie rechten te doen gelden (CGVS 21/16033B p. 14).

Inzake jullie bewering dat er geen werk is in Griekenland (CGVS 21/16033 p. 5; CGVS 21/16033B p. 10) omdat enkel Pakistani's werk hadden omdat ze de taal spreken, moet erop gewezen worden dat u noch uw man stappen hebben ondernomen om de Griekse taal te leren (CGVS 21/16033 p. 5, 6; CGVS 21/16033B p. 8, 9). Zelf beweert u dat er geen taallessen waren in het kamp en u uw dochter niet alleen kon laten bij uw man omdat hij niet voor haar zou kunnen zorgen (CGVS 21/16033B p. 8). Voorgaande kan bezwaarlijk ernstig genoemd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er wel degelijk taallessen voorhanden zijn. Dat u uw jongste dochter niet bij uw man zou kunnen achterlaten betreft niets meer dan een hypothetische en ongefundeerde stelling die met geen enkel begin van bewijs staat. Evenmin maakt u aannemelijk dat u als moeder die instaat voor het huishouden en de opvoeding van de kinderen, een profiel waarmee u naar alle waarschijnlijkheid niet alleen staat daar aangenomen kan worden dat heden vele andere vrouwen er zich in een gelijkaardige situatie bevinden, niet in de mogelijkheid zou zijn om taallessen te volgen en te gaan werken. Dat uw echtgenoot analfabeet zou zijn en daardoor geen Grieks zou kunnen leren (CGVS 21/16033B p. 8), kan evenmin gevolgd worden (CGVS 21/16033 p. 5). Zijn alfabetisme belet hem namelijk niet om via jullie kinderen de Franse taal te leren (CGVS 21/16033 p. 5). Overigens spreekt hij ook een beetje Engels (CGVS 21/16033 p. 5). Er kan dan ook niet gevolgd worden dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om de Griekse taal te leren indien hij daar stappen toe zou nemen en zichzelf erop zou toelagen. Hij deed dit evenwel niet (CGVS 21/16033 p. 5). Voor wat betreft de zoektocht naar werk verklaart u dat uw man zocht in de buurt van jullie verblijfplaats in Kos maar verder geen stappen ondernam om effectief in Griekenland aan werk te geraken (CGVS 21/16033B p. 10, 11). Evenmin informeerden jullie zich verder over de mogelijkheden op werk (CGVS 21/16033B p. 10). Uit voorgaande kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat jullie een ernstige poging hebben ondernomen om jullie leven uit te bouwen in Griekenland.

Wat betreft de spijtige gevallen van discriminatie of racisme die u verklaart meegemaakt te hebben (CGVS 21/16033B p. 4, 11, 13, 16, 17) en het spijtige geval waarbij uw man geslagen zou zijn door de politie (CGVS 21/16033 p. 6) moet worden opgemerkt dat de door u omschreven feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Dat u in een privé omgeving borstvoeding wilde geven (CGVS 21/16033B p. 3, 15, 16) valt te begrijpen. Echter kunnen er tal van redenen waarom men dat op dat moment niet kon toelaten in het ziekenhuis. Voorgaande hoeft dan ook niet betekenen dat men u specifiek viseerde. Ook kan uit het incidenteel optreden van en machtsmisbruik door enkele individuele agenten niet zonder meer besloten worden tot een algemene onwil of onkunde vanwege de hele Griekse overheid om jullie alsnog de nodige bescherming te bieden. Dat individuele agenten of personen zich racistische gedroegen is evenmin representatief voor de gehele Griekse samenleving. Evenmin hebt u noch uw echtgenoot aangetoond dat jullie als gevolg van het wangedrag van enkele functionarissen geen klacht zouden hebben kunnen indienen bij en/of bescherming zouden kunnen verkrijgen van de Griekse autoriteiten. Bijgevolg zijn deze situaties, dewelke jullie met geen enkel begin van bewijs staven, niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Anderzijds dient er in deze opgemerkt te worden dat indien jullie daadwerkelijk op de door jullie omschreven wijze werden behandeld, er van jullie verwacht kan worden dat u deze feiten zouden hebben aangekaart via de geijkte procedures, hetgeen jullie nalieten te doen (CGVS 21/16033 p. 6; CGVS 21/16033B p. 16). Internationale bescherming kan pas kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in het land waar de verzoeken een beschermingsstatuut heeft zijn uitgeput, hetgeen jullie geenszins gedaan hebben. Dat een vluchteling in Griekenland nergens terecht kan voor zulke problemen, zoals door u beweert (CGVS 21/16033B p. 17), is niet geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er organisaties ter plaatse zijn waar zulke zaken kunnen worden aangekaart. Daarnaast staat u niets in de weg om de lokale beschermingsautoriteiten zoals politie aan te spreken. Wanneer u mogelijks niet door de lokale beschermingsautoriteiten gehoord zou worden, kan u dit soort zaken aankaarten bij de Griekse Ombudsman. In het licht van de ervaringen waarmee jullie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, tonen jullie dan ook niet aan dat jullie jullie rechten terzake niet zouden hebben kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie hiertoe geen tot eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en jullie dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Dat er in jullie hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de mogelijke gezondheidsproblemen van uw man, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat jullie bijzondere kwetsbaarheid het jullie dermate moeilijk maakte om zich staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u samen met uw gezinsleden zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Immers blijkt uit uw verklaringen dat jullie over een gezonde dosis zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden beschikken dewelke jullie in staat stelden zelf jullie administratie met betrekking tot jullie reisdocumenten op orde te stellen en ook jullie reis van Griekenland naar België te boeken met behulp van financiële steun van uw broer (CGVS 21/16033B p. 7). Er kan dan ook redelijkerwijze worden besloten dat jullie in staat zijn om jullie rechten uit te oefenen mits jullie daar stappen toe zetten.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat jullie houding niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Vanaf uw vertrek uit de Gazastrook hadden jullie het plan opgevat om naar België te komen ((CGVS 21/16033 p. 6, 8; CGVS 21/16033B p. 11, 12). De weinige momenten dat u zich daadwerkelijk heeft gericht tot de Griekse autoriteiten, stonden vrijwel allemaal in het teken van jullie plan om Griekenland te verlaten (CGVS 21/16033B p. 6, 7, 8, 10). Uit bovenstaande vaststellingen mag ook blijken dat jullie geen overtuigende pogingen om een leven op te bouwen in Griekenland, hebben ondernomen. Jullie houding valt dan ook niet te rijmen met wat er van iemand die internationale bescherming kreeg in een lidstaat van de Europese Unie, verwacht mag worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3,

eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

U hebt met de door u neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen van de door u beweerde vrees ten opzichte van Griekenland. De kopieën van de paspoorten van uw man, uzelf en jullie kinderen, de kopieën van de identiteitskaarten van uw man en uzelf, de kopieën van de geboorteakten van het gehele gezin en jullie huwelijksakte hebben betrekking op jullie identiteit, herkomst en burgerlijke stand maar missen bewijskracht inzake jullie vrees bij terugkeer naar Griekenland. De Griekse verblijfskaarten van uw kinderen bevestigen louter dat zij in Griekenland beschikken over een verblijfsstatuut. Daarnaast gelden deze documenten eveneens als een bewijs van identiteit. De foto's en de video's van jullie verblijf in Kos tonen een gebrekkige woonsituatie aan. Er kan hier echt niet uit opgemaakt worden wanneer deze foto's genomen werden en dat jullie verblijf aldaar het gevolg is van onverschilligheid vanwege de Griekse autoriteiten. Evenmin kan hieruit blijken dat jullie bij een terugkeer naar het land in eenzelfde situatie zullen terechtkomen. Daar u een verblijfsrecht in Griekenland geniet, kan er immers verwacht worden dat jullie de grondrechten qua huisvesting kunnen afdwingen bij de Griekse autoriteiten. Het verzoek om het vluchtelingenkamp in Kos te verlaten kan bevestigen dat jullie eind maart 2020 gevraagd werden het kamp te verlaten daar jullie op dat moment over een verblijfsstatuut in Griekenland beschikten. Hieruit kan niet blijken dat er in jullie hoofde sprake is van een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat jullie een risico op ernstige schade zouden lopen bij een terugkeer naar het land. Het diploma van uw echtgenoot toont aan dat hij over de nodige vaardigheden beschikt om in de bouwsector te werken. Jullie UNRWA registratiekaart heeft betrekking op jullie statuut in de Gazastrook en toont aan dat jullie beroep konden doen op de bijstand die de organisatie levert. Het medische document van uw man uit Gaza heeft betrekking op medische zorgen die hij genoot in het Shifa hospitaal in de Gazastrook. Dit document toont niet aan dat jullie in Griekenland niet kunnen steunen op de daar aanwezige gezondheidszorg.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Derhalve dient ook uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook.”

Ten aanzien van N. M. A. A.:

“A. Feitenrelaas

*U bent afkomstig uit de Gazastrook, geboren op 23 maart 1981 te Jabalia. U behaalde een universitair diploma ‘opvoeding en psychologie’ van de Islamitische Universiteit in Gaza Stad. Op 23 maart 2006 huwde u met **M.(...) Z S A.(...)** (o.v. **9.248.748**). Samen kregen jullie 2 zonen (H.(...) en M.(...)) en 2 dochters (Ma.(...) en S.(...)).*

Waar uw man af en toe werkte in de bouwsector, zorgde u als huisvrouw voor de kinderen. Tot aan jullie vertrek uit de Gazastrook woonden jullie in Deir Al Balah. Het hele gezin werd geregistreerd bij UNRWA, alwaar jullie konden rekenen op voedselhulp, medische hulp en onderwijsfaciliteiten. Tot aan de machtsovername van Hamas werkte uw schoonvader bij de verkeerspolitie van de Palestijnse Autoriteiten. Omdat hij weigerde zijn diensten aan Hamas te verlenen werd hij door de organisatie gevisieerd. In 2008 kwamen zij verschillende keren tot bij hem thuis om hem, uw man en zijn broer mee te nemen voor verhoor. Waar uw schoonvader snel mocht beschikken, werd uw man twee dagen lang vastgehouden. Hij werd er geslagen en moest in huisarrest blijven. Omwille van wat hij meemaakte begon hij psychische problemen te ontwikkelen. Hij kreeg concentratieproblemen, werd vergeetachtig; kreeg nachtmerries, moest soms bedplassen en begon regelmatig te beven. Omwille van het stigma rond psychologische hulp, durfde hij geen beroep te doen op professionele hulp. In 2019 besloot

u uw man uit zijn lijden te verlossen door samen met het gezin de Gazastrook te verlaten. Jullie besloten naar België te trekken daar uw broers S.(...) en S.(...) A.(...) hier over een verblijfsstatuut beschikken.

Op 27 februari 2019 staken jullie de grens met Egypte over. Na drie dagen doorgebracht te hebben op de luchthaven in Caïro, trokken jullie naar Turkije alwaar jullie een maand verbleven. Vervolgens trokken jullie per boot naar Griekenland. Hoewel jullie het plan hadden opgevat om naar België te reizen, dienden jullie op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in te Griekenland. 21 Dagen later, op 27 november 2019, verkregen jullie een internationale beschermingsstatus in het land.

Gedurende jullie verblijf in Griekenland, kregen jullie regelmatig te maken met discriminatie. Uw man werd ook het slachtoffer van een fysieke aanval van de Griekse politie. Jullie kinderen konden niet genieten van onderwijs in Griekenland. Intussen verergerden de psychologische problemen waarmee uw echtgenoot reeds te maken had. Eind maart 2020 kregen jullie het bevel het vluchtelingenkamp te verlaten omdat jullie als begunstigden van bescherming niet langer recht hadden op opvang. U was op dat moment zwanger van jullie jongste dochter, die in juni 2020 geboren werd. Via een contact kwamen jullie in een stal terecht. De moeilijke en onhygiënische omstandigheden in deze stal, deed jullie besluiten Griekenland te verlaten. Van zodra jullie over Griekse reisdocumenten beschikten, reisden jullie vanuit Thessaloniki naar België. Op 16 juni 2021 arriveerden jullie op de luchthaven van Charleroi. Op 21 juni 2021 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in te België. Jullie verklaren te vrezen in Griekenland geen leven te hebben en dat ook jullie kinderen geen toekomst hebben aldaar.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: een kopie van het Palestijns paspoort van uw man, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart van uw man, een kopie van de geboorteakte van uw man, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakten van uw kinderen, een kopie van jullie huwelijksakte, een kopie van een verzoek om het vluchtelingenkamp in Kos te verlaten, een kopie van de Griekse verblijfskaarten van uw kinderen, een kopie van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van de Palestijnse paspoorten van uw kinderen, het diploma van uw man, medische documenten uit België met betrekking tot de gezondheidstoestand van uw man, een kopie van jullie UNRWA kaart, enkele video's en foto's van jullie verblijf in Griekenland, een medisch document uit de Gazastrook en een document in verband met de afspraak van uw man bij een psychiater.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot blijkt dat u en uw gezin reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (Eurodac Search Result, d.d. 21/06/2021; EURODAC MARKED HIT, d.d. 22/06/2021). Deze vaststelling wordt noch door u noch uw echtgenoot betwist (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16033B, 12/08/2021, p. 6; notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16033, 12/08/2021, p. 5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale

rechtsordes instaat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet instaat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U en uw echtgenoot verklaren omwille van dezelfde redenen Grieken ontvlucht te zijn en in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS 21/16033 p. 3, 4; CGVS 21/16033B p. 3), met name dat jullie in Griekenland vezen geen leven te kunnen opbouwen en ook jullie kinderen er geen toekomst kunnen hebben (CGVS 21/16033 p. 8; CGVS 21/16033B p. 14).

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u en uw echtgenoot ervoor kozen de Belgische autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud van jullie Griekse verblijfsvergunning en reisdocumenten. U verklaart immers dat uw echtgenoot doelbewust uw Griekse verblijfs- en reisdocumenten verscheurde en weggooide na uw aankomst in België (CGVS 21/16033, p. 5; CGVS 21/16033B, p. 6). Dat jullie dit deden omdat u vreesde dat men u zou terugsturen naar Griekenland (CGVS 21/16033, p. 5; CGVS 21/16033B, p. 6), is geen afdoende uitleg. Indien u daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming heeft en u daarvoor al dan niet vrijwillig beroep doet op de Belgische overheid kan er van u verwacht worden dat u de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt en dat u daadwerkelijk ernstig uw verzoek kracht probeert bij te zetten. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigde teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties te beletten doet afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming, en zet ernstige vraagtekens bij de motieven voor uw verzoek.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw houding na aankomst in Europa opmerkelijk te noemen is. Zo verklaren u en uw echtgenoot België als eindbestemming gehad te hebben (CGVS 21/16033, p. 6; CGVS 21/16033B p. 6, 12). Uw echtgenoot verklaart in dit kader dat jullie ook niet de intentie hadden om in Griekenland een verzoek om bescherming in te dienen maar jullie langs het land moesten passeren (CGVS 21/16033 p. 7). Pas wanneer er gedreigd werd met een terugleiding naar Turkije, besloten jullie een verzoek om bescherming in te dienen (CGVS 21/16033 p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding waarbij jullie een verzoek om bescherming laten afhangen van jullie voorkeur of smaak en de aanwezige voorzieningen, omdat jullie goede zaken gehoord hadden (CGVS 21/16033 p. 6; CGVS 21/16033B p. 11) kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat jullie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting of discriminatie (CGVS 21/16033B p. 5, 12, 13), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Het moet hierbij aangestipt worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt dat uw verklaringen aangaande bovenstaande moeilijkheden kan staven.

Voor wat betreft het gebrek aan medische zorgen in Griekenland dient te worden opgemerkt dat jullie steeds de nodige zorgen kregen aangeboden wanneer nodig, zoals bij uw bevalling (CGVS 21/16033B p. 3) als voor de blaasontsteking van uw dochter (CGVS 21/16033B p. 3, 4, 12). Dat er een mogelijks een kwaliteitsverschil bestaat tussen de Griekse en de Belgische zorgen, houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat ook uw echtgenoot wel degelijk toegang had tot de medische hulp voor zijn beweerde psychologische problemen. Uw echtgenoot kon immers een week na jullie

aankomst reeds op consultatie gaan bij de psycholoog in het vluchtelingenkamp en kon hier bovendien meerdere malen terecht (CGVS 21/16033 p.4 ;CGVS 21/16033B p. 5). Dat hij geen medicatie kreeg en hij niet altijd werd binnengelaten wanneer hij zich ging aanbieden wanneer hij zich niet goed voelde (CGVS 21/16033 p. 4; CGVS 21/16033B p. 5) hoeft niet noodzakelijk te wijzen op onwil vanwege de aanwezige diensten. Er kan immers begrepen worden dat omwille van organisatorische redenen deze diensten geen vrije consultaties kunnen voorzien. Voor wat betreft het gegeven dat uw echtgenoot geen medicatie kreeg, moet er op gewezen worden dat ook dit niet hoeft te betekenen dat zij uw echtgenoot niet wilde helpen. Er zijn immers een veelvoud aan redenen te benoemen waarom er wordt gekozen om geen medicatie voor te schrijven. Voorts mag het verbazen dat uw echtgenoot de consultaties na drie maanden stop zette daar hij het louter praten met een psycholoog saai vond en hij zich verveeld voelde (CGVS 21/16033 p. 4). Er kan verwacht worden dat hij elke mogelijkheid om geholpen te worden met twee handen grijpt en het nodige vertrouwen in de aangeboden hulp aan de dag legt om zijn problemen te behandelen. U dient hiertoe echter wel de nodige stappen te zetten, hetgeen noch u noch uw echtgenoot gedaan hebben (CGVS 21/16033 p. 4, 6; CGVS 21/16033B p. 8, 12).

Bovendien staven jullie de psychologische problemen van uw echtgenoot allerm minst, noch met Griekse noch met Belgische attesten. Dat uw echtgenoot zijn afspraak bij de psycholoog vergeten was, zegt enerzijds iets over de door jullie zelf ingeschatte ernst van de problemen, anderzijds kan dit motief ook geen verklaring zijn waarom hij deze problemen niet kan staven. Evenmin na de uitgestelde consultatie op 19 augustus verkreeg het CGVS geen attest, nochtans duidelijk gevraagd door het CGVS deze alsnog door te sturen na jullie persoonlijk onderhoud (CGVS 21/16033, p. 4). De documenten in verband met de consultatie van uw echtgenoot die werden neergelegd tonen namelijk enkel aan dat hij een afspraak kreeg bij de psychiater. Hieruit kan niet blijken dat hij kampt met psychische problemen ten gevolge van gebeurtenissen die hij doormaakte in de Gazastrook, en al zeker niet wat de ernst van de psychologische problemen zijn. Evenmin kan hieruit blijken dat hij bij een terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zou ondervinden. Tot slot dient te worden opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hij dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende uw verklaringen aangaande uw gebrek aan huisvesting naar aanleiding van jullie verplicht vertrek uit het vluchtelingenkamp, eind maart 2021 (CGVS 21/16033 p. 6, 7; CGVS 21/16033B p. 4, 7, 8, 15), dient te worden opgemerkt dat er niet kan blijken dat de Griekse autoriteiten zich onverschillig opstelden jegens jullie situatie. Het vluchtelingenkamp dient net om verzoekers om internationale bescherming op te vangen tijdens hun procedure. Van zodra er bescherming verleend wordt aan een persoon, dient deze binnen een redelijke termijn plaats te maken voor iemand anders met een nood aan bescherming zodoende hij/zij kan opgevangen worden en de nodige zorgen kan genieten. Voorgaande is overigens niet uniek aan Griekenland. Als begunstigde van internationale bescherming kan u immers aanspraak maken op dezelfde sociale voorzieningen als diegene die voorzien zijn voor de Griekse onderdanen. U dient zich hiertoe echter wel tot de bevoegde diensten te richten en zich hiertoe informeren. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u louter gevraagd heeft om in het vluchtelingenkamp te mogen blijven (CGVS 21/16033B p. 7, 8), hetgeen u dan ook begrijpelijk geweigerd werd.

U verklaart vervolgens lange tijd met uw gezin in een depot voor dierenvoeding te hebben doorgebracht (CGVS 21/16033B p. 7). U legt hiervan foto's en twee video's neer waarmee u de situatie waar u in zat wilt aantonen. Hoewel voorgaande betreurenswaardig te noemen is, toont u hiermee echter niet aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om in Griekenland uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden (CGVS 21/16033B p. 8, 9, 12). U richtte zich in dit kader louter tot vrienden en ondernam verder geen stappen met betrekking tot enige deftige huisvesting (CGVS 21/16033B). Zelfs toen u in Thessaloniki was, informeerde u zich niet over de mogelijkheden die u als begunstigde van internationale bescherming had (CGVS 21/16033B p. 8). Het enige waar u in geïnteresseerd was, was uw reisdocument, zodoende Griekenland te verlaten. Wanneer u in Patras uw vingerafdrukken voor uw identiteitskaart ging geven in februari 2020, koos u er overigens zelf voor om terug te keren naar Kos (CGVS 21/16033B p. 10), hoewel u ook daar de mogelijkheid had om als begunstigde van internationale bescherming, uw rechten te doen gelden. Evenmin kan er uit voorgaande besloten worden dat u bij een terugkeer naar Griekenland, in eenzelfde situatie zou terechtkomen. U dient hiertoe evenwel de nodige

stappen te zetten. U verklaart evenwel door het IOM (International Organisation for Migration) geld en huisvesting beloofd te zijn maar het niet gekregen te hebben (CGVS 21/16033B p. 8). U legt echter geen enkel begin van bewijs neer in dit kader (CGVS 21/16033B p. 8). Evenmin kan uit uw verklaringen blijken dat u zich tot andere diensten heeft gericht in dit kader (CGVS 21/16033B p. 8), hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat deze voor handen zijn.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen bij het verkrijgen van de AMKA kaart (CGVS 21/16033B p. 12, 13), dient er opgemerkt te worden dat deze niet gevolgd kunnen worden. U stelt dat u een maand na de beslissing u diende te laten registreren maar u niet ging (CGVS 21/16033B p. 12, 13) waardoor u geen recht meer had op de kaart en uw dochter geen inenting kreeg (CGVS 21/16033B p. 12, 13). Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er een deadline verbonden is aan het verkrijgen van een AMKA kaart. Uw tijdelijke verzekering (PAAYPA) loopt echter wel een maand na het verkrijgen van uw verblijfskaart af. Dat er mogelijks heel wat bureaucratische zaken kwamen kijken bij het verkrijgen van de kaart die u toegang geeft tot de Griekse sociale zekerheid, of dat dit mogelijks veel tijd in beslag neemt, neemt niet weg dat u deze kaart wel degelijk kon verkrijgen. Hetzelfde is van toepassing voor het belastingsnummer (AFM), hetgeen u nodig heeft om in Griekenland te kunnen werken. Het dient nog aangestipt te worden dat de Griekse overheid vanaf maart 2021, zelfs tijdelijke AMKA nummers aanmaakte zodoende niet-verzekerden en niet-Grieken een COVID-19 vaccinatie kunnen krijgen. Voorgaande toont dan ook aan dat de Griekse autoriteiten geenszins onverschillig staan tegenover het lot van begunstigen van internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hier gebruik van maakte (CGVS 21/16033B p. 12, 13), hoewel u nog tot midden juni 2021 in het land verbleef.

Dat u omwille van het gebrek aan een AMKA kaart en het gebrek aan een huurwoning, uw kinderen niet naar school kon sturen (CGVS 21/16033B p. 13), kan evenmin gevolgd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat u uw kind kan inschrijven mits het vertoon van uw verblijfskaart, een medisch certificaat (hetgeen u krijgt nadat uw kind een gratis medisch onderzoek ondergaat), en een bewijs van adres (waartoe een verklaring van de eigenaar van het pand waar u verblijft volstaat). Bij problemen kan u beroep doen op de 'Refugee Education Coordinator' ter plaatse. Ook tijdens uw procedure waren er in tegenstelling tot uw verklaringen wel degelijk mogelijkheden op onderwijs beschikbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de UNHCR via hun partner 'Association for the Social Support of Youth', voorziet in onderwijs voor kinderen tussen zeven en achttien jaar oud. Ook andere organisaties ontfermen zich over het onderwijs van kinderen in vluchtelingenkampen. Het spreekt voor zich dat de Covid-19 crisis, net zoals in België, de toegang tot het onderwijs danig heeft bemoeilijkt en met periodes onmogelijk heeft gemaakt. Toch wil dit niet zeggen dat het onmogelijk is om uw kinderen van onderwijs te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich voor uw these wederom baseerde op wat u hoorde van een vriendin (CGVS 21/16033B p. 13), zich maar beperkt ging informeren en ook geen stappen heeft ondernomen om jullie rechten te doen gelden (CGVS 21/16033B p. 14).

Inzake jullie bewering dat er geen werk is in Griekenland (CGVS 21/16033 p. 5; CGVS 21/16033B p. 10) omdat enkel Pakistani's werk hadden omdat ze de taal spreken, moet erop gewezen worden dat u noch uw man stappen hebben ondernomen om de Griekse taal te leren (CGVS 21/16033 p. 5, 6; CGVS 21/16033B p. 8, 9). Zelf beweert u dat er geen taallessen waren in het kamp en u uw dochter niet alleen kon laten bij uw man omdat hij niet voor haar zou kunnen zorgen (CGVS 21/16033B p. 8). Voorgaande kan bezwaarlijk ernstig genoemd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er wel degelijk taallessen voorhanden zijn. Dat u uw jongste dochter niet bij uw man zou kunnen achterlaten betreft niets meer dan een hypothetische en ongefundeerde stelling die met geen enkel begin van bewijs staat. Evenmin maakt u aannemelijk dat u als moeder die instaat voor het huishouden en de opvoeding van de kinderen, een profiel waarmee u naar alle waarschijnlijkheid niet alleen staat daar aangenomen kan worden dat heden vele andere vrouwen er zich in een gelijkaardige situatie bevinden, niet in de mogelijkheid zou zijn om taallessen te volgen en te gaan werken. Dat uw echtgenoot analfabeet zou zijn en daardoor geen Grieks zou kunnen leren (CGVS 21/16033B p. 8), kan evenmin gevolgd worden (CGVS 21/16033 p. 5). Zijn alfabetisme belet hem namelijk niet om via jullie kinderen de Franse taal te leren (CGVS 21/16033 p. 5). Overigens spreekt hij ook een beetje Engels (CGVS 21/16033 p. 5). Er kan dan ook niet gevolgd worden dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om de Griekse taal te leren indien hij daar stappen toe zou nemen en zichzelf erop zou toelagen. Hij deed dit evenwel niet (CGVS 21/16033 p. 5). Voor wat betreft de zoektocht naar werk verklaart u dat uw man zocht in de buurt van jullie verblijfplaats in Kos maar verder geen stappen ondernam om effectief in Griekenland aan werk te geraken (CGVS 21/16033B p. 10, 11). Evenmin informeerden jullie zich verder over de mogelijkheden op werk (CGVS 21/16033B p. 10). Uit voorgaande kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat jullie een ernstige poging hebben ondernomen om jullie leven uit te bouwen in Griekenland.

Wat betreft de spijtige gevallen van discriminatie of racisme die u verklaart meegemaakt te hebben (CGVS 21/16033B p. 4, 11, 13, 16, 17) en het spijtige geval waarbij uw man geslagen zou zijn door de politie (CGVS 21/16033 p. 6) moet worden opgemerkt dat de door u omschreven feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Dat u in een privé omgeving borstvoeding wilde geven (CGVS 21/16033B p. 3, 15, 16) valt te begrijpen. Echter kunnen er tal van redenen waarom men dat op dat moment niet kon toelaten in het ziekenhuis. Voorgaande hoeft dan ook niet betekenen dat men u specifiek viseerde. Ook kan uit het incidenteel optreden van en machtsmisbruik door enkele individuele agenten niet zonder meer besloten worden tot een algemene onwil of onkunde vanwege de hele Griekse overheid om jullie alsnog de nodige bescherming te bieden. Dat individuele agenten of personen zich racistische gedroegen is evenmin representatief voor de gehele Griekse samenleving. Evenmin hebt u noch uw echtgenoot aangetoond dat jullie als gevolg van het wangedrag van enkele functionarissen geen klacht zouden hebben kunnen indienen bij en/of bescherming zouden kunnen verkrijgen van de Griekse autoriteiten. Bijgevolg zijn deze situaties, dewelke jullie met geen enkel begin van bewijs staven, niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Anderzijds dient er in deze opgemerkt te worden dat indien jullie daadwerkelijk op de door jullie omschreven wijze werden behandeld, er van jullie verwacht kan worden dat u deze feiten zouden hebben aangekaart via de geijkte procedures, hetgeen jullie nalieten te doen (CGVS 21/16033 p. 6; CGVS 21/16033B p. 16). Internationale bescherming kan pas kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in het land waar de verzoeken een beschermingsstatuut heeft zijn uitgeput, hetgeen jullie geenszins gedaan hebben. Dat een vluchteling in Griekenland nergens terecht kan voor zulke problemen, zoals door u beweert (CGVS 21/16033B p. 17), is niet geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er organisaties ter plaatse zijn waar zulke zaken kunnen worden aangekaart. Daarnaast staat u niets in de weg om de lokale beschermingsautoriteiten zoals politie aan te spreken. Wanneer u mogelijks niet door de lokale beschermingsautoriteiten gehoord zou worden, kan u dit soort zaken aankaarten bij de Griekse Ombudsman. In het licht van de ervaringen waarmee jullie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, tonen jullie dan ook niet aan dat jullie jullie rechten terzake niet zouden hebben kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie hiertoe geen tot eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en jullie dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Dat er in jullie hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de mogelijke gezondheidsproblemen van uw man, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat jullie bijzondere kwetsbaarheid het jullie dermate moeilijk maakte om zich staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u samen met uw gezinsleden zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Immers blijkt uit uw verklaringen dat jullie over een gezonde dosis zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden beschikken dewelke jullie in staat stelden zelf jullie administratie met betrekking tot jullie reisdocumenten op orde te stellen en ook jullie reis van Griekenland naar België te boeken met behulp van financiële steun van uw broer (CGVS 21/16033B p. 7). Er kan dan ook redelijkerwijze worden besloten dat jullie in staat zijn om jullie rechten uit te oefenen mits jullie daar stappen toe zetten.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat jullie houding niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Vanaf uw vertrek uit de Gazastrook hadden jullie het plan opgevat om naar België te komen ((CGVS 21/16033 p. 6, 8; CGVS 21/16033B p. 11, 12). De weinige momenten dat u zich daadwerkelijk heeft gericht tot de Griekse autoriteiten, stonden vrijwel allemaal in het teken van jullie plan om Griekenland te verlaten (CGVS 21/16033B p. 6, 7, 8, 10). Uit bovenstaande vaststellingen mag ook blijken dat jullie geen overtuigende pogingen om een leven op te bouwen in Griekenland, hebben ondernomen. Jullie houding valt dan ook niet te rijmen met wat er van iemand die internationale bescherming kreeg in een lidstaat van de Europese Unie, verwacht mag worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3,

eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

U hebt met de door u neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen van de door u beweerde vrees ten opzichte van Griekenland. De kopieën van de paspoorten van uw man, uzelf en jullie kinderen, de kopieën van de identiteitskaarten van uw man en uzelf, de kopieën van de geboorteakten van het gehele gezin en jullie huwelijksakte hebben betrekking op jullie identiteit, herkomst en burgerlijke stand maar missen bewijskracht inzake jullie vrees bij terugkeer naar Griekenland. De Griekse verblijfskaarten van uw kinderen bevestigen louter dat zij in Griekenland beschikken over een verblijfsstatuut. Daarnaast gelden deze documenten eveneens als een bewijs van identiteit. De foto's en de video's van jullie verblijf in Kos tonen een gebrekkige woonsituatie aan. Er kan hier echt niet uit opgemaakt worden wanneer deze foto's genomen werden en dat jullie verblijf aldaar het gevolg is van onverschilligheid vanwege de Griekse autoriteiten. Evenmin kan hieruit blijken dat jullie bij een terugkeer naar het land in eenzelfde situatie zullen terechtkomen. Daar u een verblijfsrecht in Griekenland geniet, kan er immers verwacht worden dat jullie de grondrechten qua huisvesting kunnen afdwingen bij de Griekse autoriteiten. Het verzoek om het vluchtelingenkamp in Kos te verlaten kan bevestigen dat jullie eind maart 2020 gevraagd werden het kamp te verlaten daar jullie op dat moment over een verblijfsstatuut in Griekenland beschikten. Hieruit kan niet blijken dat er in jullie hoofde sprake is van een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat jullie een risico op ernstige schade zouden lopen bij een terugkeer naar het land. Het diploma van uw echtgenoot toont aan dat hij over de nodige vaardigheden beschikt om in de bouwsector te werken. Jullie UNRWA registratiekaart heeft betrekking op jullie statuut in de Gazastrook en toont aan dat jullie beroep konden doen op de bijstand die de organisatie levert. Het medische document van uw man uit Gaza heeft betrekking op medische zorgen die hij genoot in het Shifa hospitaal in de Gazastrook. Dit document toont niet aan dat jullie in Griekenland niet kunnen steunen op de daar aanwezige gezondheidszorg.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw partner M.(...) Z S A.(...) (o.v. 9.248.748) niet ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen steunen op dezelfde motieven, waartegen verzoekende partijen in hun onderscheiden verzoekschriften hetzelfde middel hebben aangevoerd. In het kader van een goede rechtsbedeling is het dienvolgens aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwisten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard en ondernemen zij een poging om deze motieven te weerleggen. Zij betogen dat zij bij terugkeer naar Griekenland een risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het hen verleende beschermingsstatuut ineffectief maakt, en zetten in dit verband het volgende uiteen:

“(…) II.1.2. Verwerende partij hecht geen geloof aan de problemen die verzoekende partij heeft gekend in Griekenland. Nochtans heeft zij erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees. Zo vertelde zij hoe zij op straat belandden. (…)

Als bijlagen in dit verband wenst de verzoekende partij nog twee arresten van de Nederlandse Raad van State neer te leggen van 28 juli 2021 (nr. 202005934/1 A/3 en nr. 202006295/1 A/3, stukken 3 en 4)

De Nederlandse Raad van State verwijst vooreerst naar eerdere rechtspraak uit 2018 en 2019 over deze materie. Hierin stelde de Raad vast dat de situatie in Griekenland voor statushouders, onder meer op het vlak van vinden van betaald werk, toegang tot gezondheidszorg en vinden van huisvesting, moeilijk is. Desondanks bleek er toen geen sprake te zijn van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften.

Vervolgens gaat de Nederlandse Raad van State op basis van actuele informatie en rapporten over de situatie in Griekenland na of er sprake is van een wezenlijke verslechtering van de situatie van statushouders ten opzichte van de eerder beoordeelde situatie:

De Raad onderzoekt in het kader hiervan de Griekse wetwijziging die in maart 2020 in werking trad. Deze wetwijziging heeft onder meer tot gevolg dat:

a. de periode waarbinnen een statushouder de opvang voor asielzoekers moet verlaten en een zelfstandige woonruimte moet vinden, wordt teruggebracht van zes maanden naar één maand;

b. een statushouder vanaf het moment dat internationale bescherming is verleend, niet langer aanspraak kan maken op materiële voorzieningen voor asielzoekers, zoals bijvoorbeeld de geldelijke bijdragen die door de UNHCR worden geboden als onderdeel van het ESTIA-programma.

Hoewel de statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland niet meer in aanmerking komen voor opvang en materiële voorzieningen, is de Raad van oordeel dat deze wetwijziging wel tot gevolg heeft dat de druk op de materiële voorzieningen die wel nog beschikbaar zijn voor de statushouders aanzienlijk is toegenomen. Dit resulteert in een hoog risico op dakloosheid voor deze groep mensen.

Daarnaast blijkt dat teruggekeerde statushouders die niet meer in het bezit zijn van hun verblijfsvergunning soms maanden moeten wachten tot er opnieuw een verblijfsvergunning wordt afgegeven. Zonder deze vergunning kunnen zij geen belastingnummer of sociale zekerheidsnummer verkrijgen. Dit heeft tot gevolg dat statushouders bij hun terugkeer moeilijk toegang verkrijgen tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt.

De lange wachttijden voor het her krijgen van een verblijfsvergunning, in combinatie met de wetwijziging van maart 2020, zorgen ervoor dat statushouders hun rechten nog moeilijker kunnen uitoefenen. Hierdoor lopen zij een reëel risico om in een situatie te belanden die in strijd is met artikel 3 EVRM.

De Nederlandse Raad van State oordeelt bijgevolg dat er sprake is van een wezenlijke verslechtering van de situatie van statushouders en besluit dat de staatssecretaris in het kader hiervan niet voldoende heeft gemotiveerd dat:

c. het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland nog van toepassing is;

d. de levensomstandigheden waarin teruggekeerde statushouders belanden niet de drempel van het arrest Ibrahim bereiken (HvJ arrest Ibrahim van 19 maart 2019 (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17)). Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terecht komt in een ‘toestand van zeer verregaande materiële deprivatie’, waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften (zoals eten, zich wassen en een onderdak), en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden. Volgens het arrest Ibrahim moet dit aangetoond worden door ‘objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens’ die de structurele en zwaarwegende tekortkomingen in de lidstaat blootleggen.

De Nederlandse Raad van State annuleert de twee beslissingen tot niet-ontvankelijkheid.

In het laatste AIDA-rapport omtrent Griekenland (update tot 31 december 2020 (…)) valt te lezen op pagina 26:

Housing of recognised refugees: risk of homelessness and destitution. (…)

De Nederlandse Raad van State oordeelde aldus terecht dat bovenstaande wetwijziging de druk op de reeds bestaande materiële voorzieningen aanzienlijk verhoogt en aldus ook een verhoogd risico op dakloosheid voor statushouders met zich mee brengt.

Het AIDA-rapport zet ook de problemen uiteen die terugkeerders ondervinden voor het bekomen en verlengen van hun verblijfstitel en alle daaraan gekoppelde rechten (p. 230): (…)

Er mag bovendien niet vergeten worden dat de verzoekende partij ook nog eens vergezeld wordt door 4 minderjarige kinderen!

In die optiek komt de motivering van de verwerende partij bijzonder eenzijdig en bijna cynisch over (…)

II.1.3. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij en haar echtgenoot nooit enige moeite hebben willen doen om in Griekenland hun leven uit te bouwen.

Cf. gehoor verzoekende partij, p. 12: (...)

De verwerende partij vergeet dus wat de verzoekende partij eerst gezegd heeft ("Anders zouden we daar gebleven zijn") en dat de verzoekende partij een broer heeft in België. Op zich is het dus niet onlogisch dat ze in Gaza in de eerste instantie beslisten om naar België te komen.

II.1.4. (...)

De verzoekende partij legt thans wel een psychiatrisch attest neer dat qua hoeveelheid medicatie geen enkele twijfel over laat omtrent de kwetsbaarheid van haar echtgenoot (stuk 5): (...)

Opnieuw is het onduidelijk hoe de echtgenoot van de verzoekende partij in Griekenland de nodige medicatie zou kunnen krijgen, gelet op de problemen die terugkeerders belemmeren om hun rechten in Griekenland te doen gelden en die ook de Nederlandse Raad van State vaststelde.

In haar beslissing maakt de verwerende partij immers de fout om naar de (gebrekkige) psychologische begeleiding in het opvangkamp van de verzoekende partij te verwijzen, doch in geval van terugkeer kunnen zij als "statushouders" geen aanspraak meer maken op een plaats in een opvangcentrum.

II.1.5. Tot slot relativeert de verwerende partij op onaanvaardbare wijze het racisme van de Griekse politie: (...)

Dit is immers allesbehalve een alleenstaand feit. Het is volstrekt onduidelijk wat de verwerende partij eigenlijk met feiten binnen "een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context"? Zou zij in haar nota met opmerkingen deze bewoordingen eens kunnen concretiseren en nader uitleggen waarom dit de zaken relativeert?

Zo stelt « European Implementation Network » dd. 12 december 2018 (...)

Dit wordt tevens bevestigd door Nestor Courakis « Racist violence in Greece: mistakes of the past and challenges for the future » dd. 13 juni 2017 (...)

II.1.6. Het is dan ook duidelijk dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatie richtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Griekenland was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.

Het feit dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.

Het administratief dossier bevat zelfs niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiele motiveringverplichting evenals art. 57/6 § 3, 3° j° artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet."

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden volgende stavingstukken gevoegd: een uitspraak van de Nederlandse Raad van State dd. 28 juli 2021 (nr. 202005934/1/V3), een uitspraak van de Nederlandse Raad van State dd. 28 juli 2021 (nr. 202006295/1/V3) en een psychiatrisch attest dd. 16 september 2021.

3.2.2. Ter terechtzitting van 9 februari 2022 vraagt de voorzitter aan verzoekende partijen om alle medische stukken die zij bezitten voor te leggen. Verzoekende partijen krijgt tot 18 februari 2022 om de bewijzen over te maken aan de Raad. Op 17 februari 2022 leggen verzoekende partijen een bundel medische documenten neer.

3.3. Voorafgaande opmerking

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.4.1. In de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit hun verklaringen blijkt dat zij en hun gezin reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, (ii) in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel moet worden aangenomen dat hun behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het EVRM, (iii) de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken, (iv) het gegeven dat zij doelbewust hun Griekse verblijfs- en reisdocumenten vernietigden teneinde een grondig onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties te beletten, afbreuk doet aan het geloof in hun nood aan internationale bescherming en ernstige vraagtekens zet bij de motieven voor hun verzoek, (v) hun houding na aankomst in Europa – zij hadden niet de intentie om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen en pas wanneer er gedreigd werd met een terugleiding naar Turkije, besloten zij een verzoek om bescherming in te dienen – niet in overeenstemming kan gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) waar uit de elementen in hun administratief dossier zou blijken dat zij als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting of discriminatie, niet kan worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe, (vii) zij in Griekenland steeds de nodige medische zorgen kregen aangeboden wanneer nodig, het feit dat er mogelijk een kwaliteitsverschil bestaat tussen de Griekse en de Belgische zorgen geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, en uit hun verklaringen overigens blijkt dat ook verzoeker wel degelijk toegang had tot de medische hulp voor zijn beweerde psychologische problemen, die overigens niet worden gestaafd, noch met Griekse noch met Belgische attesten, (viii) betreffende hun verklaringen aangaande hun gebrek aan huisvesting naar aanleiding van hun verplicht vertrek uit het vluchtelingenkamp eind maart 2021, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om in Griekenland hun rechten als begunstigden van internationale bescherming te laten gelden, zoals wordt toegelicht, (ix) uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er een deadline verbonden is aan het verkrijgen van een AMKA kaart zodat hun verklaringen aangaande hun vermeende problemen bij het verkrijgen van de AMKA kaart niet gevolgd kunnen worden, het feit dat er mogelijk heel wat bureaucratische zaken kwamen kijken bij het verkrijgen van de kaart die hen toegang geeft tot de Griekse sociale zekerheid, of dat dit mogelijk veel tijd in beslag neemt, niet wegneemt dat zij deze kaart wel degelijk konden verkrijgen, hetzelfde van toepassing is voor het belastingsnummer (AFM), hetgeen zij nodig hebben om in Griekenland te kunnen werken en de Griekse overheid vanaf maart 2021 zelfs tijdelijke AMKA nummers aanmaakte zodoende niet-verzekerden en niet-Grieken een COVID-19 vaccinatie kunnen krijgen, hetgeen dan ook aantoonde dat de Griekse autoriteiten geenszins onverschillig staan tegenover het lot van begunstigden van internationale bescherming, (x) hun stelling dat zij omwille van het gebrek aan een AMKA kaart en het gebrek aan een huurwoning, hun kinderen niet naar school konden sturen evenmin kan gevolgd worden vermits uit de beschikbare informatie blijkt dat zij hun kind kunnen inschrijven mits het vertoon van hun verblijfskaart, een medisch certificaat en een bewijs van adres, dat zij bij problemen beroep kunnen doen op de 'Refugee Education Coordinator' ter plaatse en dat er ook tijdens hun procedure, in tegenstelling tot hun verklaringen, wel degelijk mogelijkheden op onderwijs beschikbaar waren, (xi) zij geen stappen hebben ondernomen om de Griekse taal te leren, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk taallessen voorhanden zijn, en zij behalve een zoektocht naar werk in de buurt van hun verblijfsplaats in Kos verder geen stappen ondernamen om effectief in Griekenland aan werk te geraken, (xii) de spijtige gevallen van discriminatie of racisme die zij verklaren meegemaakt te hebben en het spijtige geval waarbij verzoeker geslagen zou zijn door de politie zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, uit het incidenteel optreden van en

machtsmisbruik door enkele individuele agenten niet zonder meer kan besloten worden tot een algemene onwil of onkunde vanwege de hele Griekse overheid om hen alsnog de nodige bescherming te bieden, het feit dat individuele agenten of personen zich racistisch gedroegen evenmin representatief is voor de gehele Griekse samenleving, zij evenmin hebben aangetoond dat zij als gevolg van het wangedrag van enkele functionarissen geen klacht zouden hebben kunnen indienen bij en/of bescherming zouden kunnen verkrijgen van de Griekse autoriteiten en zij, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werden, dan ook niet aantonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden hebben kunnen doen gelden, (xiii) de vaststelling dat er in hun hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de mogelijke gezondheidsproblemen van verzoeker, hieraan geen afbreuk doet aangezien zij niet aantonen dat hun bijzondere kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakte om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zijn samen met hun gezinsleden zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest, (xiv) zij geen overtuigende pogingen hebben ondernomen om een leven op te bouwen in Griekenland en hun houding dan ook niet valt te rijmen met wat er van iemand die internationale bescherming kreeg in een lidstaat van de Europese Unie verwacht mag worden, (xv) zij aldus het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerleggen en (xvi) de door hen neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen van de door hen beweerde vrees ten opzichte van Griekenland, zoals wordt toegelicht.

3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Te dezen blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen en de elementen vervat in het administratief dossier dat hen op 27 november 2019 internationale bescherming werd verleend in Griekenland. Dit wordt in de verzoekschriften niet betwist, noch blijkt dat verzoekende partijen thans niet langer internationale bescherming zouden genieten.

3.5.2. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet

zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekende partijen, die in Griekenland internationale bescherming genieten, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekende partijen hun verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekende partijen slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

3.5.3. Uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijktens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partijen, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

De Raad herhaalt dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partijen aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie op zich niet volstaat om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat de situatie van verzoekende partijen kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de situatie van verzoekende partijen (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. In de verzoekschriften wijzen verzoekende partijen op het feit dat zij in Griekenland lange tijd dakloos zijn geweest en benadrukken zij hun kwetsbaar profiel omwille van de (mentale) gezondheidstoestand van verzoeker en het feit dat zij vier minderjarige kinderen hebben. Zij gaan in de verzoekschriften ook in op de actuele situatie van personen die in Griekenland internationale bescherming genieten.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), acht de Raad, gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zoals verzoekende partijen zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen

bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien het zeer kwetsbaar profiel van verzoekende partijen – een gezin met vier minderjarige kinderen, waarbij de Raad vaststelt dat door het Commissariaat-generaal op zich niet wordt betwist dat zij in Griekenland lange tijd dakloos zijn geweest –, en zoals ook blijkt uit de voorgelegde (psycho-)medische verslagen, waarin met betrekking tot verzoeker onder meer gewag wordt gemaakt van ernstige PTSD en lichamelijke klachten zoals rugpijn en pijn in de benen ten gevolge van spondylolyse, een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland aangewezen, onder meer wat hun toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland betreft.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in de verzoekschriften aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 september 2021 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS